

ZICHZELF GEGEVEN

Meditatie over Galaten 1 vers 4a:

“Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden”.

Dit is in zijn korthed en soberheid een ontroerende zin in de Galatenbrief. Het is een zin uit de groet van Paulus aan de Galaten. De gemeenten in die streek van Klein-Azië hadden zich laten wijsmaken, dat Christus' werk moest worden aangevuld met eigen werk: wetsonderhouding en besnijdenis. Alvorens Paulus de ban slingert naar de dwaalleraren, spreekt hij de gemeente vriendelijk toe en zegt: Die (dat is de Heere Jezus) Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden.

Hier hebt u het Evangelie op een stuiver geschreven. Kort maar krachtig. In dit woord stelt Paulus ons voor de Heere Jezus, die Zichzelf geeft. Dat kan en wil Hij doen, omdat de Vader hem geeft (Joh. 3 : 16) en omdat de Heilige Geest Hem krachtig ondersteunt, terwijl Hij Zich aan het kruis offert. Ja, bij dit geven zijn èn de Vader èn de Zoon in de Heilige Geest betrokken. Het geven van Christus staat op de voorgrond. Dit is de nekslag voor alle dwaalleer. Wat is dwaalleer? De, vermenging van Christus' werk en ons werk. Onder de prediking van het Evangelie is alleen plaats voor een Zichzelf gevende Christus en een ontvangende zondaar. Maar wie brengt niet graag allerlei mee? Heeft God er u nooit op betrapt, dat u van alles en nog wat wilde aandragen? Maar heeft Christus ooit uit de hand van mensen werk aanvaard? Was het niet uw enige en eeuwige verrassing, dat Hij alles meebracht en dat van u niets in aanmerking kwam? Hoor het: “Die Zichzelf gegeven heeft”. Dit is een liefelijk woord voor een mens, die niets heeft en tegelijk een donderslag voor ieder, die de eigengerechtigheid en de ongerechtigheid vasthoudt.

Waarvoor gaf Christus Zichzelf? Voor onze zonden. Dit woord wijst op twee polen: God, die onze zonden niet kan zien èn wij, die onze zonden nooit weg kunnen krijgen. Nu is de verkondiging: Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, dat is tot bedekking van onze zonden voor God. Dan zien wij voor ons de Christus, die Zijn rug spant als een boog en daarop draagt de straf, die ons de vrede aanbrengt. Tegelijk bedekt Hij onze zonden voor God zo radicaal, dat God ze niet meer ziet. Daarmee dempt Hij naar het woord van Micha (Micha 7 : 19) onze ongerechtigheden. Door dit bedekken werpt God de zonden in de diepten der zee. Dan ziet Hij geen zonden in Jacob en geen overtredingen in Israël.

Voelt u nu de dwaasheid en de onmogelijkheid om ooit uw zonden weg te krijgen buiten de zelf-overgave van Christus? Denk eens in: de dood van de Zoon van God was nodig om de schuld van de zonde te bedekken en de macht van de zonde te breken. Want behalve de schuld is er de overmacht van de zonde, waardoor wij geknecht zijn. Bent u er ooit aan ontdekt? Is dat soms een lichte zaak? Wie zonde zegt, zegt eeuwige toom van God en rijk van de satan. Dringt dit wel tot ons door? Of bent u nog steeds begoocheld door de satan ?

Hoe groot is de troost voor ieder, die door het geloof Christus boven op zijn zonden ziet liggen. Dan ontmoet u een God, die vrede met u heeft. Want, wanneer Gods ogen en uw ogen elkander ontmoeten in het offer van Christus, zijn dat ogen, die elkander boeien en verrukken. Dan is er door Christus een toegang tot de troon van Gods genade. Wie in deze Christus gelooft, smaakt en proeft de genade Gods, maar ruikt en verafschuwt ook de dwaalleer, die God van Zijn eer berooft en aan Christus' werk te kort doet. Er is geen sterker werkend vergif dan de dwaalleer.

Let nog op het woord: onze. Voor onze zonden. Dat Christus gestorven is voor de zonden, gelooft ieder, die onder, het Woord komt. Dat Christus gestorven is voor de zonden van Abraham en Paulus gelooft ook ieder. Wanneer de buurman voor deze vergeving bij God in aanmerking komt, wordt het moeilijker, want die kennen wij te goed en wij weten van zijn zonden. Maar van onszelf geloven wij dit het moeilijkst. Wanneer wij onszelf leren kennen in het licht van God, hebben wij onoverwinnelijke, oneindige en hooggaande zonden. Dat zijn metterdaad onze zonden, waarop God ons aanspreekt en die Hij voor Zich (Psalm 90) en voor ons stelt.

Dan deinken wij terug. Dan durven wij niet. Wij willen later, wanneer wij bepaalde zonden overwonnen hebben, met God onderhandelen. Wij willen eerst zuiver zijn, althans aannemelijker. Wat doen wij dan? Eigen opvatting over de zonde op God overdragen en God een versierde, aangeklede zondaar aanbieden, Maar de Heere gaat deze allen voorbij. Hij zoekt zondaren, geen aangeklede tollenaars. Hij ziet naar de verbrijzelden, die onder een loodzware last bezwijken. Daarom is de vergeving van de zonden ook zo'n groot wonder.

De satan wil ons het Evangelie wegtoveren. Hij zegt: Het is niet voor jou, want je bent een zondaar. Dan zinken wij weg in de stormen van het leven en in het uur van onze dood. Satan maakt van Christus een strenge rechter, die ons vermorzelen zal. Maar houdt in de allerhoogste aanvechtingen de vinger bij dit woord „onze zonden”. Want de Heilige Geest werkt en spreekt doorslaggevend in het hart. Worstel met dit woord voor God totdat de wanden van uw verzet wijken, de muren van uw vijandschap tegen de Zichzelf gevende Christus vallen en de hardheid van uw hart smelt en u Hem voor u hebt in de allerzoetste beschrijving van het Evangelie : “Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden”.

G. Boer